

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

500 [FEMHUNDREDE] KRONER INDEN LØRDAG

PROGRAMMER CREDITS MM.

Carl Alstrup.

**500 Kroner
inden Lørdag!**

En velfortjent Kone.

Farce i 3 Akter af Paul Sarauw.

PERSONERNE:

Jean Despres: * *

Dupont, Fabrikant, hans Onkel:

Hr. **Chr. Schrøder**

Suzanne Dupont, hans Kusine:

Fru **Ebba Thomsen Lund**

I Hovedrollen: * *

18/12

**Saa straalende et Fyr-
værkeri af vittige og
barokke Indfald bliver
man kun grumme sjæl-
den præsenteret for.**

Mere end nogen anden
Films-Farce giver denne
kvikke Humoreske om en
Levemands Jagt efter en
selvtjent 500-Krone-Seddel

Københavnerens Yndling

Lejlighed til at tumle sig
som Fisken i Vandet og
til at udfolde hele sit
uimodstaaelige Lune.

Fru **Ebba Thomsen Lund**
og Hr. **Chr. Schrøder**
— som henholdsvis Filmens
Hjærterdame og hendes
strengt Papa — er de to
andre Blade i det
festlige Trekløver.

AFDELINGERNE

1. Jean Despres studerer sin
Morgenavis
2. En paatrængende Kreditors
Brev
3. Han maa beroliges
4. Den tilkommende Sviger-
fars Navn som Beroligelses-
middel
5. En uventet Visit
6. Herrens Hr. Onkel og
Frøken Kusine
7. I Klæderne i en Fart
8. Mistænkelige Skildrier
9. Onklen ser det paa-
begyndte Brev
10. Han nægter sit Samtykke
11. Men Kusinen elsker Jean
12. Paa hendes Forbøn
13. „Inden Lørdag maa du ha'
tjent 500 Kroner ved eget
Arbejde!“
14. Jean styrter sig ud i
Kampen for Tilværelsen

15. Antaget som Kellner
16. Kassebeholdning Kr. 2.13
17. Jean skal vande Blom-
sterne i Haven
18. Afskediget
19. Torsdag
20. Altfor fin og elegant
21. Et heldigt Bytte
22. Antaget som Ægtæller
23. En Æggekage
24. Atter arbejdsløs
25. Æggene i Lommen
26. Jean etablerer sig som
Kanonfotograf
27. En stor Kunde
28. Altfor tyk til een Plade
29. Kassebeholdning Kr. 1.35
30. Lørdag
31. Jean er bleven Droskekusk
32. Han „kører rundt“ med
Turister
33. „Mindre end 300 Kr. kan
jeg ikke tage imod!“
34. Men Jean bliver fristet —
35. — og modstaar ikke
36. I Maxim

37. Et større Sold
38. Forhenværende kære
Suzanne —
39. Suzanne fortvivler
40. Jeans Svigefuldhed
41. De glødende Kærligheds-
breve fænger Ild
42. Ogsaa Jean er fortvivlet og
angrer
43. Han vil se et Glimt af
den Elskede
44. Huset brænder
45. Brandvæsnet tilkaldes
46. „500 Kroner til den, som
redder min Datter!“
47. Jean styrter sig ind i Flam-
merne
48. Reddet og genvundet
49. Jean og Suzanne levede
længe lykkelig og fik Børn
og Børnebørn — —
50. — og glemte aldeles den
stakkels Mand, som skulde
passe paa Drosken

500 Kroner inden Lørdag!

Den unge og noget letsindige Jean Desprès er forlovet med sin kønne Kusine, Suzanne, den hovedrige Fabrikant Duponts eneste Datter. Den gode Jean bruger ikke saa ganske faa Penge, og da han ikke er født Kapitalist og ikke tjener noget selv, kan han selvfølgelig ikke undgaa at gøre Gæld. Til alt Uheld opdager hans Onkel en skønne Dag, at Jean er ufin nok til at benytte ham som et Slags beroligende Middel over for sine utaalmodige Kreditorer, og Følgen af denne Opdagelse bliver, at Hr. Dupont erklærer, at han vil se sig om efter en mindre smart men mere energisk Svigersøn. Jean, der virkelig holder af Suzanne, søger at overbevise sin Onkel om, at han absolut ikke tager hende for Pengenes Skyld, men han taler for døve Øren. Med Assistance fra Kusinen lykkes det ham dog endelig at faa Dupont til at love, at han vil tage ham til Naade igen, hvis han inden Ugens Udgang har tjent 500 Kroner ved eget Arbejde.

I Hjemmets Hygge

Jean, der kun har fem Dage at virke i, kaster sig straks ud i Kampen for Tilværelsen. I en Avis læser han, at en ung Mand kan faa Plads som Kellner i en Forstadscafé, og iført sit eleganteste Kjolesæt tager han straks derud. Han faar ogsaa Pladsen, men det viser sig desværre hurtigt, at han ikke har den rette Forstaaelse af en Kellners Ansvar og Pligter, og han faar sin Afsked paa graat Papir. Dagen efter forsøger han at finde sig en ny Livsstilling — men har ikke Held med sig. Han er alt for elegant og udsøgt i sin

Svigerfar er gnaven

Paaklædning til, at nogen tør vove at tage ham i sit Brød, og resolut bytter han saa Tøj med den første, den bedste Vagabond, han træffer paa. Det viser sig, at han har vundet ved Byttet, for han faar samme Dag en betroet Stilling som Lagermedhjælper hos en Smør- og Æggegrosserer. Her lykkes det ham imidlertid ogsaa hurtigt at dokumentere sin Umulighed, — og han er igen arbejdsløs. Han forsøger sig saa som Kanonfotograf, — men bliver meget snart klar over, at han heller ikke har Chance for at høste Laurbær —

»De er en rar Opvarter!«

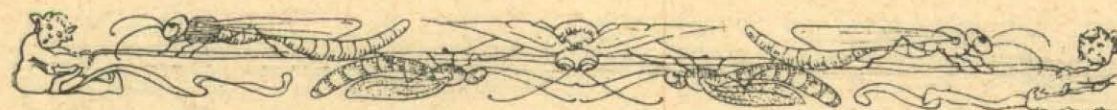
eller Penge ved denne Bestilling og skynder sig derfor at holde Auktion over Fotografiapparatet, som en godtroende Ven har laant ham. Ved at foretage en lille Statusopgørelse konstaterer Jean til sin store Skuffelse, at hans Driftskapital nu er formindsket med 60 Øre. Det er alt, hvad han har faaet ud af 4 Dages anstrængende Arbejde.

Om Lørdagen, — altsaa paa den sidste Dag, han har at vise sine Evner i, — etablerer han sig som Droskekusk, — og endelig viser det sig, at han er kommen paa den rette

Ked af det!

Hylde. Han forstaar i den Grad at „køre rundt“ med Folk, at han i Løbet af forbløffende kort Tid tjener 300 Kroner, og han nærer det bedste Haab om at faa kørt de resterende 200 Kroner ind i Løbet af Dagen. Det var maaske ogsaa lykkedes ham, hvis Skæbnen ikke havde ført ham sammen med en højst besnærende ung Dame, som faar lokket ham med sig hen i „Maxim“. Her træffer han en Del gamle Venner og Veninder, og snart flyder Champagnen over alle Bredder. Hans Samvittighed lader

En pebret Regning!

ham dog ikke helt i Ro. Han kommer til at tænke paa Suzanne, der sidder hjemme hos sin haardhjertede Fader og haaber paa, at hendes Elskede er i Stand til at begaa et saadant Underværk som at tjene 500 Kroner, — og han vil skyndsomst forlade det glade Selskab. Men Vennerne vil ikke give Slip paa ham og søger at overbevise ham om, at det er mere end dumt af ham at løbe efter et Pige-barn, der ikke bryder sig mere om ham, end at hun vil forlange, at han skal nedværdige sig til at arbejde. Det ender da

»Hurrah for Helten!«

ogsaa med, at Jean kommer til at dele de andres Syn paa Sagen, og han skriver nu et køligt Farvel til Kæresten — og fortsætter Soldat. — — — —

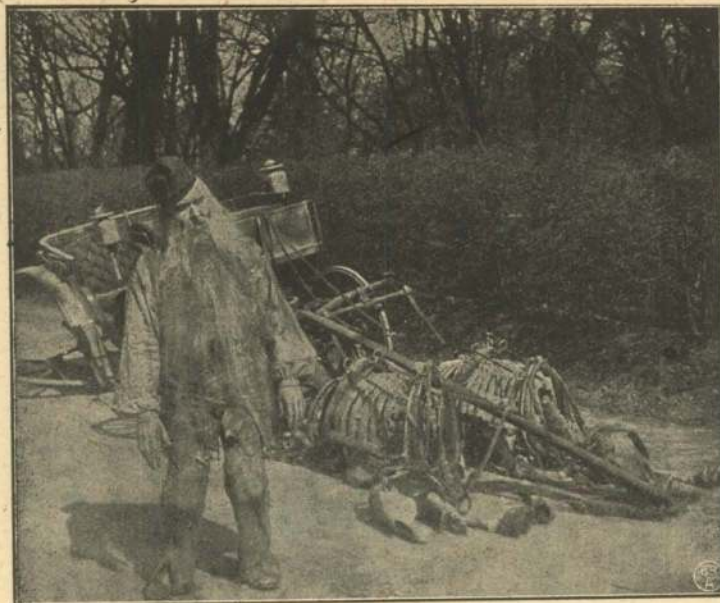
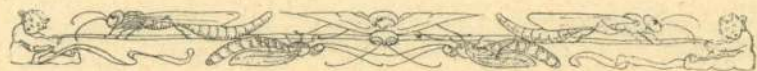
Suzanne bliver ude af sig selv af Fortvivlelse, da hun faar Jeans Brev, og i sin retfærdige Harm over hans Svigefuldhed giver hun sig til at brænde alle de glødende Epistler, som han i Tidens Løb har sendt hende. Denne Baalfærd tager saa stærkt paa hende, at hun ikke, — før det er for sent, — opdager, at Ilden har forplantet sig

Brud og Brudgom

fra den Troløses ømme Skrivelser til selve Værelset. Om-
trent samtidigt forlader Jean „Maxim“. Han har soldet
hele Daglønnen op, og da han ikke har flere Penge, bryder
hans Soldebrødre sig ikke om at være i Selskab med
ham længere. Træt og modløs vandrer han hen til sin
Onkels Hus for om muligt at faa et Glimt at se af hende,
som han saa skammeligt har svigtet, — og finder til sin
Overraskelse Huset omringet af Mennesker og ser Røgen
vælde ud fra Suzannes Værelse. Hans forhen saa over-

Naar man har lovet at blive ved Hesten!

legne Onkel farer fortvivlet om og udlover høje Ducører
til den, der kan redde hans Datter. Jean betænker sig
ikke et Sekund — men kaster sig modigt ind i Flamme-
havet, og det lykkes ham da ogsaa at faa den Elskede
bragt i Sikkerhed.

Onklen udbetaler meget beredvillig Jean den udlovede
Ducør, — — — — og saaledes gik det til, at den haardt-
prøvede unge Mand alligevel i sidste Øjeblik fik tjent
de Penge, som betingede hans Ægteskab med Suzanne.

ejer Filmen, saavel som dens Plakat
og Program-Tekst o. a. lign. Materiale,
med absolut Eneret.

—
Ved Misbrug vil der blive nedlagt
Forbud og Erstatningskrav gjort
gældende mod Vedkommende.

E N I L D P R Ø V E.

FARCE I 3 AKTER

AF

PAUL SARAUV.

Personerne:

Jean Dèsprès.....Herr Carl Alstrup
Dupont, Fabrikant, hans Onkel...Herr Christian Schrøder
Suzanne Dupont, hans Kusine.....Frk. Ebba Thomsen

Den unge og noget letsindige Jean Dèsprès er forlovet med sin kønne Kusine, Suzanne, den stenrige Fabrikant Duponts eneste Datter. Den gode Jean bruger ikke saa ganske faa Penge, og da han ikke er født Kapitalist og ikke tjener noget selv, kan han selvfølgelig ikke undgaa at gøre Gæld. Til alt Uheld opdager hans Onkel en skønne Dag, at Jean er ufin nok til at benytte ham som et Slags beroligende Middel over for sine utaalmelige Kreditorer, og Følgen af denne Opdagelse bliver, at Herr Dupont erklærer, at han vil se sig om efter en mindre smart men mere energisk Svingersøn. Jean, der virkelig holder af Suzanne, søger at overbevise sin Onkel om, at han absolut ikke tager hende for Pengenes Skyld, men han taler for døve Øren. Med Assistance fra Kusinen lykkes det ham dog endelig at faa Dupont til at love, at han vil tage ham til Naade igen, hvis han inden Ugens Udgang har tjent 500 Kroner ved eget Arbejde.

Jean, der kun har fem Dage at virke i, kaster sig straks ud i Kampen for Tilværelsen. I en Avis læser han, at en ung Mand kan faa Plads som Kelner i en Forstadscafé, og iført sit eleganteste Kjølesæt tager han straks derud. Han faar ogsaa Pladsen, men det viser sig desværre hurtigt, at han ikke har den rette Forstaaelse af en Kelners Ansvar og Pligter, og han faar sin Afsked paa graat Papir. Dagen efter forsøger han at finde sig en ny Livsstilling - men har ikke Held med sig. Han er alt for elegant og udsøgt i sin Paaklædning til, at nogen tør vove at tage ham i sit Brød, - og

resolut bytter han saa Tøj med den første, den bedste Vagabond, han træffer paa. Det viser sig, at han har vundet ved Byttet, for han faar samme Dag en betroet Stilling som Lagermedhjælper hos en Smør- og Æggegrosserer. Her lykkes det ham imidlertid ogsaa hurtigt at dokumentere sin Umulighed, - og han er igen arbejdsløs. Han forsøger sig ^{AAW} som Kanonfotograf, - men bliver meget snart klar over, at han heller ikke har Chance for at høste Laurbær - eller Penge ved denne Bestilling og skynder sig derfor at holde Auktion over Fotografiapparatet, som en godtroende Ven har laant ham. Ved at foretage en lille Statusopgørelse konstaterer Jean til sin store Skuffelse, at hans Driftskapital nu er formindsket med 60 Øre. Det er alt, hvad han har faaet ud af 4 Dages anstrengende Arbejde.

Om Lørdagen, - altsaa paa den sidste Dag, han har at vise sine Evner i, - etablerer han sig som Droskekusk, - og endelig viser det sig, at han er kommen paa den rette Hylde. Han forstaar i den Grad at "køre rundt" med Folk, at han i Løbet af forbløffende kort Tid tjener 300 Kroner, og han nærer det bedste Haab om at faa kørt de resterende 200 Kroner ind i Løbet af Dagen. Det var maaske ogsaa lykkedes ham, hvis Skæbnen ikke havde ført ham sammen med en højst besmerende ung Dame, som faar lokket ham med sig hen i "Maxim". Her træffer han en Del gamle Venner og Veninder, og snart flyder Champagnen over alle Bredder. Hans Samvittighed lader ham dog ikke helt i Ro. Han kommer til at tænke paa Suzanne, der sidder hjemme hos sin haardhjertede Fader og haaber paa, at hendes Elskede er i Stand til at begaa et saadant Underværk som at tjene 500 Kroner, - og han vil skyndsomt ^b forlade det glade Selskab. Men Vennerne vil ikke give Slip paa ham og søger at overbevise ham om, at det er mere end dumt af ham at løbe efter et Pigebarn, der ikke bryder sig mere om ham, end at hun vil forlange, at han skal nedværdige sig til at arbejde. Det ender da ogsaa med, at Jean kommer til at dele de

andres Syn paa Sagen, og han skriver nu et køligt Farvel til Kæresten - og fortsætter Soldet. - - - - -

Suzanne bliver ude af sig selv af Fortvivlelse, da hun faar Jeans Brev, og i sin retfærdige Harme over hans Svigefuldhed giver hun sig til at brænde alle de glødende Epistler, som han i Tidens Løb har sendt hende. Denne Baalfærd tager saa stærkt paa hende, - at hun ikke, - før det er for sent, - opdager, at Ilden har forplantet sig fra den Troløses ømme Skrivelser til selve Værelset. Omtrent samtidigt forlader Jean "Maxim". Han har soldet hele Daglønnen op, og da han ikke har flere Penge, bryder hans Soldebrødre sig ikke om at være i Selskab med ham længere. Træt og modløs vandrer han hen til sin Onkels Hus for om muligt at faa et Glimt at se af hende, som han saa skammelig har svigtet, - og finder til sin Overraskelse Huset omringet af Mennesker og ser Røgen vælde ud fra Suzannes Værelse. Hans forhen saa overlegne Onkel farer fortvilet om og udlover høje Ducører til den, der kan redde hans Datter. Jean betænker sig ikke et Sekund - men kaster sig modigt ind i Flammehavet, og det lykkes ham da ogsaa at faa den Elskede bragt i Sikkerhed.

Onklen udbetaler meget beredvillig Jean den udlovede Ducør, - - - - - og saaledes gik det til at den haardtprøvede unge Mand alligevel i sidste Øjeblik fik tjent de Penge, som betingede hans Ægteskab med Suzanne.

oooooooooooo000oooooooooooo

(En Lidtrevne)

Anders Syn paa Bogen, og han skriver nu et knigt Brev til Karen -
- - - - -

Svarene bliver ogsaa at sig selv at fortvivle sig, da hun læser
Jensens Brev, og i sin reiserende Hjerne over hans Svigetsind
hun sig til at brænde alle de glædelige Brev, som han i Tidens
Løb har sendt hende. Denne Brevet tager saa stærkt paa hende,
at hun ikke, - for det er for sent, - opdager, at Liden har for-
plundet sig fra den trofaste gamle Skriveren til selve Værket.

Omtrent samtidig forlader Jens "Mexim". Han har solgt hele Dag-
jensen op, og da han ikke har flere Penge, bryder hans Soldebrødre
sig ikke om at være i Selskab med ham længere. Træt og modløs

vandrer han hen til en alderlig, og i et Øjeblik
af se at hende, som han har set, - og finder til
sin Overraskelse Huset omgivet af en Række velde ud
fra Sørensen Værket. Hans Læge Onkel farer fortviv-
let om og udover hele Døren til den, der kan redde hans Datter.

Jens betænker sig ikke et Sekund - men kaster sig modigt ind i Flam-
mebælt, og det lykkes ham da ogsaa at fæste den Elskede bragt i Sik-
kerhed.

Onkles udbetaler meget beredvillig Jens den udløste Drenge,
- - - - - og sættes sig til at den hændelsesrige unge Mand til-
gæve i sidste Øjeblik til tjent de Penge, som betingede hans Af-
tekt med Sørensen.

oooooooooooooooooooo

D i e F e u e r p r o b e .

Lustspiel in 3 Akten.

Personen: Hermann, genannt "Männe".....Carl Alstrup.
Fabrikant Glücksburg, sein Onkel.....Chr. Schröder
Susi, dessen Tochter.....Ebba Thomsen

Männe, ein Windhund und ein leichtsinniger Verschwender, hat mehr Schulden als Haare auf dem Haupte und allein die Hoffnung auf die Heirat mit seiner steinreichen Kusine hält ihn in diesem Unge-
mach aufrecht. Da stattet ihm die se Kusine in Begleitung ihres Vaters zu ungelegenster Zeit in seiner Bude einen Besuch ab. Nach-
dem die im Geiste Rubens' gemalten Bilder seines Neffen schon den Zorn des gestrengen Onkels hervorgerufen haben, findet er zum Ueber-
fluss noch einen Brief Männes an seinen Hauptgläubiger. Zunächst will er alle Beziehungen zu dem ungeratenen Schuldenmacher abbrechen, allein die vereinten Bemühungen der jungen Leute bestimmen ihn schliesslich, dem Neffen volle Verzeihung und die Hand seiner Toch-
ter zu versprechen, wenn er bis zum Sonnabend 500 Mark verdient hat. Männe, dessen Vorstellungen in diesem Punkte von keinerlei Er-
fahrung getrübt sind, geht sogleich frisch ans Werk. Das Cafe zum "kleinen Bär" sucht den Inhaber eines Fracks als Kellner, und hier beginnt er mit einem Kassenbestand von 2 Mark, acht Pfennigen seinen Kampf ums Dasein. Die Früchte dieser heroischen Anstrengung beste-
hen in einem Sechser Trinkgeld und dem Verlust der 2 Mark, die er der Wirtin für zerbrochenes Porzellan erlegen muss. Mit dem Kosenamen "Sie Esel im Frack" wird er nach einstündiger Tätigkeit aus dem Dienste entlassen. Am Mittwoch sucht Männe den städtischen Arbeits-
nachweis auf. Unter der Schar der Bewerber erragt Männes elegante Kleidung einen solchen Hohn, dass er das Angebot eines Stromers, die Anzüge zu tauschen, mit Freuden aufgreift, Nach dieser Verwand-
lung könnte der unglückliche Männe sogar eine Zierde der Acker-
strasse bilden, und er findet daher auch eine Stellung als Expedi-
ent in einem Buttergeschäft. Leider lehnt es der Inhaber ab, dem

2)
hungrigen Angestellten baren Vorschuss zu gewähren, so dass dieser der Versuchung erliegt, die Butterröllchen anzulecken und die Eier auszutrinken. Auch hier erfährt seine Erwerbslust daher ein unliebsames Ende, und der erfreuliche Umstand, dass in der Hitze seiner Taschen das schlummernde Leben in den Eiern sich piepsend Bahn bricht, tröstet ihn nur vorübergehend. Am Freitag versucht er sich als Photograph, Er hat jedoch das Peck, einen so grossen und so dicken Kunden zu bekommen, dass seine Platte sich sträubt die gewaltigen Umfänge dieses Objektes widerzuspiegeln. Da Männe es nicht wagt, ein Konterfei abzuliefern, auf dem nichts als ein Schmerbauch zu sehen ist, verkauft er seinen Apparat und befindet sich nun im Besitze von 1 Mark 48 Pfennigen. Am Sonnabend macht er die letzte Anstrengung, die alles bisher Dagewesene übertrumpft. Er verwandelt sich in einen Ueberdroschkenkutscher, der vorwärts ^{und rückwärts} fahren kann und bei einer einzigen Fahrt 300 Mark verdient. Er ist also auf dem besten Wege, das Kusinchen doch noch zu gewinnen, aber Satan legt ihm eine neue Schlinge in Gestalt eines hübschen Dämchens, das ihn zu einem Besuche der Weinstuben zum "tollen Kapelmeister" verführt. Sein Gefährt lässt er unter der Aufsicht eines Dienstmannes zurück, dem er einschärft, bis zu seiner Rückkehr unentwegt auf seinem Posten auszuhalten. In den Weinstuben wird Männe mit lautem Halloh empfangen. Man will sich über seinen Arbeitseifer zu Tode lachen und bringt ihn schliesslich dazu, der Kusine einen Absagebrief zu schreiben und für die ganze Runde Sekt auffahren zu lassen. Das Ende vom Liede ist, dass die Zecke seine ganzen Einnahmen verschlingt—das Trinkgeld, das er durch die Post zu senden verspricht, nicht miteingerechnet—und dass er seine Droschke mit— samt dem armen Blusenmann vergisst, der versprochen hat auf seine Rückkehr zu warten.

Das Kusinchen, das bis zuletzt auf das Kommen des Veters gewartet hat, verbrennt unterdessen bitterlich weinend die Briefe des Ungetreuen. In ihrem Jammer verfährt sie jedoch so unvorsichtig, dass der Teppich Feuer fängt, und bald das ganze Zimmer in Flammen

steht. Der Vater, der sich gerettet hat, verspricht der Menge, die das brennende Haus belagert, umsonst 500 Mark Belohnung für die Rettung seiner Tochter. Da erscheint Männe zur rechten Zeit. Er holt das Kusunchen aus den Flammen, erhält die Fünfhundert Mark und hat nun doch in letzter Minute alle Bedingungen erfüllt.

Männe wird der glücklichste Ehemann der Welt. Kinder und Kindeskinder wachsen unter seiner Obhut auf, allein er erinnert sich nie mehr des armen Blusenmannes, der noch immer, eisgrau und hochbetagt, neben dem Gefährt, das längst zusammengebrochen ist und den Pferden, die als traurige Skelette den Wandel alles Irdischen verkünden, auf die Rückkehr seines Auftraggebers wartet.

28-

L ' é p r e u v e d u f e u .

Farce en trois actes

par

P a u l S a r a u w .

Personnages:

Jean Dèsprés. M. Carl Alstrup.
Dupont, fabricant, son oncle. . " Chr. Schröder.
Suzanne Dupont, sa cousine. . . Mlle. Ebba Thomsen.

Le jeune et quelque peu volage Jean Dèsprés est fiancé à sa cousine, la jolie Suzanne, fille unique du richissime fabricant Dupont. Le bon Jean dépense passablement d'argent, et comme il n'est pas né capitaliste, et ne gagne rien lui-même il ne peut naturellement pas éviter de faire des dettes. Pour son malheur son oncle découvre un jour que Jean est assez peu délicat pour se servir de lui comme une sorte de remède calmant pour ses créanciers impatients, et la conséquence de cette découverte est que Dupont déclare qu'il veut trouver un gendre, peut-être moins élégant, mais plus énergique. Jean, qui aime vraiment Suzanne, cherche à persuader son oncle qu'il ne la prend absolument pas pour son argent, mais c'est comme s'il chantait pour un sourd. Cependant, avec l'assistance de sa cousine, il réussit enfin à ce que Dupont lui promette un retour en grâce si, avant la fin de la semaine, il a, par son propre travail, gagné 500 francs.

Jean, qui n'a que cinq jours devant lui, se jette aussitôt dans la lutte pour la vie. Il lit dans un journal qu'un jeune homme peut obtenir une place comme garçon dans un café d'un faubourg, et revêtu de son plus élégant habit il se rend aussitôt à l'endroit indiqué. Il est engagé, mais il se montre malheureusement bien vite qu'il n'a pas le moindre compréhension des devoirs et responsabilité d'un garçon de café, et il se trouve congédié. Le

lendemain il cherche à se trouver une autre situation, mais il n'a pas de chance. Il est trop élégant et trop tiré à quatre épingles; personne n'ose l'engager. Résolument il échange ses vêtements avec le premier vagabond venu qu'il rencontre. Cet échange lui porte bonheur, car, le même jour il obtient une position de confiance comme commis chez un négociant en beurre et oeufs. Là, il n'est pas non plus longtemps à prouver son incapacité, et le voilà encore sans travail. Il essaye de se faire photographe ambulant, mais comprend bientôt que ce n'est pas encore dans cette branche qu'il récoltera des lauriers ou de l'argent, et se hâte de mettre en vente l'appareil photographique qu'un ami confiant lui a prêté. En faisant l'état de ses comptes Jean constate à sa grande déception que tous ses fonds de roulement se réduisent à 60 centimes; c'est tout le résultat qu'il a obtenu de son travail de 4 jours.

Le samedi - par conséquent son dernier jour à exercer ses facultés - il se fait cocher de fiacre, et il se montre enfin qu'il a trouvé la vraie voie. Il comprend si bien son métier qu'au cours d'un temps extraordinairement court il gagne 300 francs, et il nourrit le meilleur espoir de gagner les 200 francs restant avant la fin de la journée. Cela lui serait peut-être aussi arrivé si le destin ne lui avait pas fait rencontrer une séduisante jeune dame qui l'entraîne chez "Maxime", là il trouve quelques vieux amis et amies, et bientôt le champagne coule à pleins bords. Cependant sa conscience ne le laisse pas complètement en repos. Il pense à Suzanne qui l'attend dans l'espoir qu'il est capable de faire l'effort nécessaire pour gagner les 500 francs, et en toute hâte il veut quitter la joyeuse compagnie. Mais ses amis ne veulent rien entendre et cherchent à le persuader que c'est de la folie de sa part de

courir après une fille qui se soucie si peu de lui, au point de demander qu'il se dégrade à travailler. Jean finit par partager la manière de voir de ses amis, il écrit un froid adieu à sa fiancée, et continue la fête. Suzanne est hors de soi de désespoir lorsqu'elle reçoit la lettre de Jean. Dans sa juste colère vis-à-vis cette imposture elle se met en devoir de réduire en cendres toutes les brûlantes épîtres qu'il lui a écrites. Elle est tellement occupée de ce travail qu'elle ne remarque que quand il est trop tard, que le feu s'est communiqué à sa chambre. Environ au même moment Jean quitte "Maxime". Il a dépensé tout son argent, et maintenant qu'il est sans le sou ses camarades de bamboche n'ont plus envie d'être en sa société. Fatigué et découragé il se dirige vers la maison de son oncle pour essayer d'apercevoir celle qu'il a si honteusement trompée, et, à sa grande surprise il voit la maison entourée de monde et la fumée s'échapper des fenêtres de la chambre de Suzanne. Son oncle, si fier naguère, court désespéré de l'un à l'autre en promettant une grande récompense à celui qui pourra sauver sa fille. Jean n'hésite pas une seconde, il se jette courageusement dans les flammes et réussit à mettre sa bien-aimée en sûreté.

L'oncle paye bien volontiers à Jean la récompense promise, et il arrive enfin que le pauvre jeune homme si durement éprouvé, gagne tout de même, au dernier moment, l'argent qui était la condition de son mariage avec Suzanne.

courir après une fille qui se souciait si peu de lui, au point de
 demander qu'il se dévouât à travailler. Jean finit par partager la
 manière de voir de ses amis, il écrivit un trois-édien à sa fiancée,
 et continua la fête. Suzanne est hors de soi de désespoir
 lorsqu'elle reçoit la lettre de Jean. Dans sa juste colère vis-à-
 vis cette imposture elle se met en devoir de réduire en cendres
 toutes les brillantes épitres qu'il lui a écrites. Elle est telle-
 ment occupée de ce travail qu'elle ne remarque que quand il est
 trop tard, que le feu s'est communiqué à sa chambre. Environ au
 même moment Jean quitte "Maxime". Il a dépensé tout son argent,
 et maintenant qu'il est sans le sou ses camarades de banquette
 n'ont plus envie d'être en sa société. Fatigué et découragé il se
 dirige vers la maison de son oncle pour essayer d'y retrouver
 celle qu'il a si longtemps cherchée, et, à sa grande surprise
 il voit la maison entourée de murs et la fumée s'échapper des
 fenêtres de la chambre de son oncle. Son oncle, si fier naguère,
 court désespéré de l'un à l'autre en promettant une grande
 récompense à celui qui pourra sauver sa fille. Jean n'hésite
 pas une seconde, il se jette courageusement dans les flammes et
 réussit à mettre sa bien-aimée en sûreté.
 L'oncle paye bien volontiers à Jean la récompense
 promise, et il arrive enfin que le pauvre jeune homme si durement
 éprouvé, gagne tout de même, au dernier moment, l'argent qui
 était la condition de son mariage avec Suzanne.